

PUSKA 2012

*Jos puskaan haluat mennä nyt,
niin takuulla yllätyt!*

Haastattelussa:

Laura Linnea Latvamäki

Nadja Sokura

Shimo Suntila

Miina Supinen

Novelleja!

Raapaleita!

Puskahaastatteluja!

Ruokaohjeita!

Varoittavia esimerkkejä!

Sisällys:

Pääkirjoitus	3
Leena Likitalo: Rasvainen barbaaritarina	4
Kalle Lintunen: Teräksen mies	13
Kalle Nuortimo: Portti-novelli	18
Teija Laukala: Excel-unia	25
Tuomas Saloranta: Syntymän ihme	28
Pasi Karppanen: Raapaleita	33
Tarja Sipiläinen: Puskasapuskaa	39
Puskahaastatteluja	42

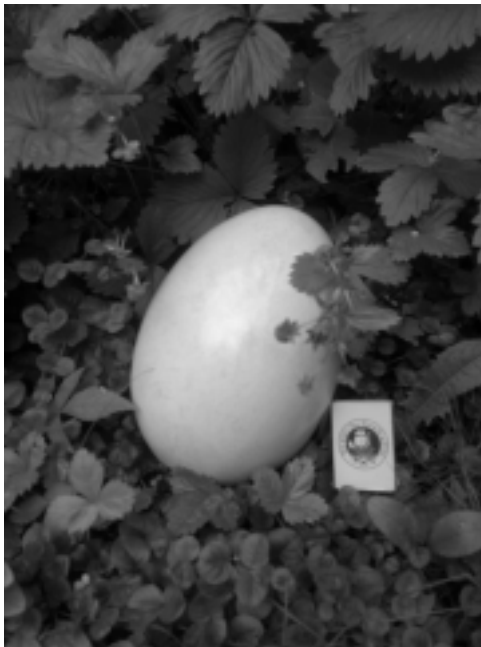
Toimitus ja taitto: Tuomas Saloranta

Kansi ja kuvat: Tarja Sipiläinen

Haastattelut: Tarja Sipiläinen ja Tuomas Saloranta

Paino: Uniprint Turku 2012

(Alla kuva isosta munasta ilman sen kummempaa syytä.)

Pääkirjoitus

Kesä on ehkä ollut kylmä, sateinen ja kaikin puolin nihkeä, mutta sehän ei estä kaikkien suosikkikesälukemistoa Puskaa tulemasta kuten aina, rytinällä ja torventoitotuksen säästyksellä! Muistamme myös, että viimevuotinen Kinos-lehti toi talven tullessaan, eli ehkä nyt Puskan myötkin viimein alkavat helteet!

Tarjolla on jälleen kerran tasalaatuista luettavaa erinäisiltä kirjoittajilta. Weird Talesin valloittanut Leena Likitalo tekee uuden aluevaltauksen hieman ronskimman barbaarifiktio parissa, ja barbaarista luettavaa tarjoaa myös Kalle Lintusen puolidokumentaarinen katsaus tämän vaietun kansanryhmän elämään ja asemaan nykypäivän yhteiskunnassa. Barbaarithan toki kuuluvatkin kesään, terassiseurana tai kesäheilana tai ainakin mökkinaapurina.

Toinen hallitseva teema lehdessämme ovat unet ja houreet, ja tätä aihetta käsittelevät sekä debyyttinovellisti Teija Laukala että jo hieman liikaakin kirjoittanut Tuomas Saloranta. Ja koska Portin novellikilpailu lähestyy, tarjoaa Kalle Nuortimo meille kattavan katsauksen siitä, miten se Portti-novelli oikein kirjoitetaan.

Novellien lisäksi lehdestä löytyy jälleen kerran raapaileita, joista tällä kertaa vastaa turkulainen pitkän linjan scifisti Pasi Karppanen. Ja koska pelkällä hengenravinnolla ei puski pitkään pärjätä, luvassa on myös Tarja Sipiläisen spekulatiivinen piirakkaresepti.

Tarja on lisäksi tarjonnut käyttöömme lukuisia kuvia erilaisista puskiasta sekä avustanut puska-aastatteluissa. Haastateltaviksi on tällä kertaa huijattu toinen turkulainen pitkän linjan scifisti Shimo Sunttila sekä fandomin naiskauneutta edustavat Miina Supinen, Nadja Sokura ja Laura Linnea Latvamäki (huokaus).

Pistäkäähän siis puskat heilumaan ja käykää kiinni kesän antimisiin!

Leena Likitalo

Rasvainen barbaaritarina

“Armoa!” Kauppias aneli. Se oli varsin järkevästi tehty, nuohosihan hänen päänsä parhaillaan baaritiskin tahmeaa pintaa vasten.

Barbaari Horst Jättikoura ei tuntenut kyseisen sanan merkitystä, joten niin hän jatkoi kauppiaan eteenpäin liu'uttamista. Kauppiaan pää sopi hyvin tyhjiin pullojen tiskiltä raivaamiseen (pullot, joiden sisällä oli vielä tippaakin halpaa olutta puhumattakaan väkevämmästä sortista, löysivät pelastajan vaikka muuten väkijoukko kaikkosi varsin vikkelästi toisaalle).

“Ei heru”, Horst sanoi, jotta kauppias ymmärtäisi ke-nestä oli saanut vihamiehen – hän kun sattui olemaan sitä sorttia, ettei häneltä herunut yhtään mitään. Paitsi tietenkin harvinaisen hekumallisille kauniimman sukupuolen edustajille ja kovan paikan tullen sitten niille muillekin.

“Pyydän... Auts! Anelen... Auts”, Kauppias parahti kohdatessaan rommipullon. “Ikinä en ole ketään yrittänyt huijata! Ainakaan paljoa! Ainakaan kovin montaa kertaa!”

Horst tarttui jättikourallaan kauppiasta niskasta ja nosti tämän päätä noin tuuman verran. Viina ja viini tahrivat kauppiaan ylävartalon kuin tämä olisi tullut juuri sisään kaatosateesta. Kauppiaan kutreilla kimalsivat lasinsirut

kuin hän olisi kruunannut itsensä kristallitiaralla.

“Sinä vanhoit kuolevaisen sielusi nimeen, että tämä”, Horst kaivoi taskustaan purkin ja työnsi sen niin lähelle kauppiaan silmiä, että oli ihme ettei hän vahingossa so-kaissut miestä (tosin jos se olisi ollut Horstin aikomus, niin olisi kyllä käynyt).

Kauppias ei ollut vielä saanut selvää nuhjuiseen etikettiin kirjoitetuista sanoista, kun Horst jo puseri purnukan sääliäviksi säleiksi. “Sinä vanhoit, että tämä tekee lihaksistani kiiltävämmät kuin kilpailijoiden tuotteet.”

Kauppias parahti: “Vannoinko? Vetoan muistinmenetykseen!”

Horst murahti ja päästi kauppiasta irti. Tämä käytti hetkellisen vapautensa hyödyksi ja valahti vasten baaritiskiä. Sivusta seuraava väkijoukko kavahti viisaasti kolme askelta taaemmas.

“Katse tänne päin”, Horst sanoi jyrkän grillimakkaran paksuisella etusormellaan osoittaen. “Vasen käteni on rasvattu sinulta ostamallani litkulla, oikea kilpailevan merkin vastaavalla tuotteella.”

Kauppias nielaisi hyvin äänekkäästi. Uteliaat sivustakatsojat värähtivät, mutta eivät kyenneet kääntämään selkäänsä lupaavasti alkaneelle spekaakkelille.

Horst puristi järjettömän isot kouransa nyrkkeihin ja pullisti massiiviset muskelinsa täyteen mittaan. Oikean puoleinen hauis kiilsi varsin täyteläisesti kattokruunussa lepattavien kynttilöiden valossa, kun taas vasemman puoleinen näytti sen rinnalla perin onnettomalta, hieman nuotiolla kärähtäneeltä nautan kintulta.

“Eh, eh”, Kauppias kakoi kuin Horstin koura olisi jo kiertynyt hänen kaulansa ympäri. “Ettet muistaisi väärin päin.”

“Sinä huijasit minua”, Horst murahti. “Siitä seuraa

rangaistus.”

Kauppias melkein tukehtui pelkoonsa. Epätoivoista kakomista seurasi anteeksipyyntöjen ja armon aneluiden virta. Horst kohotti nyrkkinsä ilmaan. Se hipaisi kattokruunun kynttilöitä. Horstin ilmekään ei värähtänyt, sillä hän ei tuntenut myöskään kipua. Sitten hän heilautti nyrkkinsä salaman nopeudella kohti kauppiaan tahmeaa nassua.

”Seis”, nuori nainen, jolla oli yllään lumoavan valkoinen mekko, heittäytyi Horstin jalkoihin. Hänen lumoa-vuutensa saattoi johtua siitä, että hänen mekkonsa oli varsin läpinäkyvää kangasta ja paljasti hänen norjan mutta oikeista kohdista runsaan vartensa.

Kauppias vilkaisi kasvojensa suojaksi nostamiensa käsiensä välistä ilmestystä. Hän ei ollut ainoa.

”Horst – barbaareista urhein! Minä tulín pyytämään apuasi”, neito sanoi. Hänen äänensä oli toivoista kirkas, mutta epätoivosta väpättävä.

Horst käänsi kauppiaalle selkensä. Naisen avunpyyntö oli aina tärkeämpi kuin kosto. Tai ainakin toisinaan.

* * *

Impi Kultakutri kertoi itkien siskostaan ja kieroista papeista, joiden hän uskoi siepanneen neitoparan. Hän huokaili sanojensa välillä niin, ettei Horstilta jäänyt huomauttamatta hänen vartensa runsaat laaksot ja täyteläiset kukkulat. Horst lumoutui maisemasta niin, että hän päätti tarjota apuaan ilman minkään sortin maksua. Muuten joku toinen barbaari olisi varmasti ennemmin tai myöhemmin valloittanut neidon laaksot ja kukkulat.

Horst lainasi (pysyvästi) majatalon tallista itselleen mustan hevosen ja niin hän ja Impi karauttivat kohti kiejien pappien kalliotemppeleä. Päästäkseen sinne heidän

piti ratsastaa pahamaineisen Tappurametsän läpi. Impi väräsi pelosta kuullessaan Horstin reittisuunnitelmasta. Horst kuitenkin vakuutti, että hän oli omakätisesti tehnyt selvää niin Tappurametsän Jättiläisestä kuin Kuristajakäärmeestä. Vakuudeksi hän esitteli mahtavan miekkansa kahvaa, jonka virkaa toimitti jättiläisen hammas ja saappaitaan, joiden nahan Kuristajakäärme oli tarjonnut hänen käyttöönsä pienen suostuttelun jälkeen.

Vaan Tappurametsä ei siltikään ollut täysin vaaraton paikka. Sumu sai Immen vapisemaan vilusta niin, että Horstin piti kietoa lihaksikkaat kätensä hänen hennon vartensa lämmikkeeksi. Lisäksi synkän metsän lehdettömät puut repivät Immen hameen helmat riekaleiksi alta aikayksikön. Kenties ne halusivat peittää paljaat oksansa, koska pian Immen mekon hihat olivat tipotiessään ja neidon sulokas olkapääkin paljastui. Onneksi hän säästyivät vammoilta, eikä hänen täydellistä kauneuttaan naarmuttanut kuin epävarmuus siskon kohtalosta.

Horstille ilmankosteus tai oksat eivät olleet mikään ongelma. Hänen turkiksensa sopivat jokaiseen säähän, eikä hänen lannevaatteeseensa ollut käytetty niin paljoa suden nahkaa, että se olisi voinut jäädä mihinkään kiinni.

Kahden päivän matkanteon jälkeen he jättivät Tappurametsän taakseen ja suuntasivat ylämaan tasangoille. Öisin oli kylmä ja Horst jakoi taljansa Immen kanssa, tietenkin enemmän velvollisuuden tunteesta kuin mistään muusta syystä. Lyhyen epäröinnin jälkeen Impi jakoi nimestään huolimatta muutakin – olihan Horst barbaareista mahtavin ja lemmentaidoiltaan lyömätön.

Horst ja Impi saavuttivat määränpänsä kymmenenteenä aamuna. Papit, joilla ei ilmeisesti ollut vuosisatojen saatossa ollut sen parempaa tekemistä kuin siepata kauriita, viattomia neitoja ja kaivertaa kallioseinämiä, olivat

kieroudestaan huolimatta saaneet aikaiseksi varsin mahtipontisen temppelin. Sen käärmeplatsaiden varjossa Horstia ja Impiä odotti karmiva näky. Kierot papit seisoivat soihtut kourissaan kymmenen pelokkaan neidon ympärillä. Sidotut neidot kiemurtelivat ja kiljuivat kauhusta, vähäpukeiset vartensa nousevan auringon valossa kiiltäen.

Oli ilmeistä, että pappien aikeet olivat pahat. Temppe-
lin pihalle oli kasattu suuri rovio, jonka edessä käärme-
kuioiseen kaapuun pukeutunut Ylipappi nauroi mielipuo-
lisesti. Hän heilutti palavaa soihtua kädessään, silmät hi-
mosta kiiluen. Muut papit tyrkkivät vastustelevia neitoja
lähemmäs roviota näiden vastusteluista huolimatta.

Horstin tutkaillessa tilannetta yksi neidoista vajosi pol-
villeen. Lähin pappi tarttui häntä hiuksista kiinni ja kis-
kaksi voimalla takaisin seisaalle. Neito kiljaisi sydäntä
viiltävästi. Ääni tuntui kaikuvan kanjonissa ikuisuuden.

“Minun siskoni Immyt”, Impi nyyhki, sulokas rintake-
hänsä nykien. “Sinun täytyy pelastaa hänet.”

Horst tuijotti Immen epätoivoa täysin näkymästä lu-
moutuneena.

“Pyydän!” Impi risti kädet rinnalleen ja peitti näky-
män, jota Tappurametsän teloma mekko ei enää suojan-
nut.

“Tahtosi on lakini”, Horst sanoi ja veti massiivisen
miekkansa vyöltään. “Minä teen papeista selvää saman
tien.”

Impi seurasi lohkareiden takaa henkeä haukkoen,
kuinka Horst hyppäsi kalliolta alas miekka rovion liek-
kien valossa säihkyen. Lähimpänä selkä Horstiin päin sei-
sova pappi ei ehtinyt edes avata suutaan, kun Horstin
miekan terä viilsi hänen päänsä irti. Horst potkaisi irto-
naisen pään kohti vastapäätä seisovaa pappia, joka kup-

sahti ketoon saman tien.

“Se...” Ylipappi havahtui transsistaan. Hän heilautti soihtuaan nähdäkseen paremmin savun läpi. Sitten hän teki saman uudestaan toivoen selvästi nähneensä väärin. “Se on Horst Jättikoura!”

“Oi suuri ja viisas Ylipappi! Mitä me teemme?” muut papit huusivat käsiään ilmassa heiluttaen.

“Surmatkaa hänet. Sen jälkeen voimme uhrata nämä viattomat neidot kamalassa riitissä, joka antaa meille ikuisen elämän.”

“Kyllä suuri ja viisas Ylipappi!” Muut papit tarttuivat jalokivin koristeltuihin tikareihinsa.

Vaarasta välittämättä Horst kohotti miekkansa pänsä yläpuolelle, jotta neidot voisivat ihailla hänen hyvin muodostuneita rintalihaksiaan (olkoonkin, ettei hän ollut öljynnyt niitä kymmeneen päivään ja se jos mikä ärsytti häntä suuresti).

Viisi neitoa kymmenestä pyörtyi. Loput kerääntyivät vapisevaan rykelmään. Horst murahti hyväksyvästi.

Sillä aikaa papit hiipivät lähemmäs Horstia rovion savun suojissa. Horstia ärsytti suunnattomasti, että mokoma kasa puita esti viattomia neitoja näkemästä hänen urheutensa. Hän ruokki ärtymyksellään vihaansa pappeja kohtaan.

Pian papit olivat piirittäneet urhean barbaarin joka suunnalta. Horst murahti pahaenteisesti. Papit pysähtyivät sellaisen välimatkan päähän, jota luulivat turvalliseksi.

“Ikuinen elämä on kohta meidän!” Ylipappi hekumoi.

Papit ottivat kollektiivisen askeleen lähemmäs Horstia, sillä he tiesivät, että jos yksi epäroisi, muut tulisivat lankeamaan barbaarin terään.

“Neidot! Pysykää matalina”, Horst karjaisi. Hänen

huutonsa voima oli sellainen että linnut läheisissä puissa lehahtivat ilmaan. Ne olivat korppikotkia.

Neidot lakosivat maahan. Rovio sylki savua ja yski kipinöitä.

Ylipappi nauroi ja heilutti soihtuaan. "Mikään ei tule pelastamaan teitä!"

Horst kyykistyi, laski miekkansa terän alemmas ja pyörähti sitten ympäri nopeammin kuin ihmismieli voi käsittää.

Puoli tusinaa pappia taittui kaksin kerroin, verivanat vyötäisillään.

"Surmatkaa tuo pakana!" Ylipappi huusi siitä välittämättä ja heilautti soihtuaan kuin keisari valtikkaansa. "Hetii!"

Papit vilkaisivat toisiaan, epävarmuus ympärillään väreillen. Kun he olivat vannoneet valansa, Ylipappi oli luvannut heille ikuisen elämän ja nuoria neitoja pitämään seuraa useammin kuin toisinaan. Verenhimoisia barbaareja ei ollut mainittu edes sivulauseessa.

Horst heitti miekkansa ilmaan. Se nousi korkeammalle kuin pilvet. Se saattoi lävistää kaksi tai kolme korppikotkaa matkan varrella.

"Ohi meni", Ylipappi ilkkui. "Mitä on barbaari ilman miekkaansa? Ei mitään!"

"Ei mennyt", Horst vastasi. Hänen äänensä voima sai kanjonin seinät itkemään kiviä.

Ylipappi kuuli ilmapirran suhinan ja kääntyi katsomaan kohti savun läpi puskevaa kirkkautta.

Horstin miekka laskeutui taivaista ja lävisti Ylipapin rintakehän.

Jäljelle jääneet papit vilkaisivat toisiaan. Heidän kasvoilleen nousi epätoivo. Horst hymyili paljastaen valkoiset hampaansa. Vangitut neidot nyökyttelivät toisilleen

hyväksyvästi. Usein barbaarit unohtivat suuhygienian tärkeyden, eikä rohkean urhon palkitseminen ollut yhtään niin antoisaa, jos suussa oli enemmän kuoppia kuin hampaita.

“Ja nyt armon neitojen on aika sulkea silmänsä”, Horst sanoi ja heitti lähimmälle veitsen, jotta tämä voisi katkoa köytensä.

Neidot tottelivat. He kykenivät yhteistyöhön varsin lupaavasti myös silmät kiinni. He kykenisivät varmasti valmistamaan ruokaa ja tekemään muita kotitöitä pimeässä ilman suurempia ongelmia.

Havainnostaan ilahtuneena Horst teki selvää lopuista papeista innolla ja antaumuksella. Järkäleet jytsivät, rovio rätisi ja kalliot kaikuivat pappien tuskan parahduksista. Yksi papeista hyppäsi ennemmin kielekkeeltä kanjoniin kuin kohtasi Horstin kaksinkamppailussa. Eräs toinen heittäytyi barbaarin terään säästyäkseen teurastukselta.

Kun Horst oli valmis, hän pyyhki miekkansa Ylipapin kaapuun ja grillasi taivaalta pudonneet korppikotkat välipalaksi. Sillä aikaa Impi laskeutui pientä kinttupolkua pitkin alas Horstin mustaa oria johdattaen.

“Impi!” Vangituista neidoista hehkein vaaleaverikkö juoksi siskonsa luo.

“Immyt!” Impi kapsahti siepatun siskonsa kaulaan. Koska Immyt ei osannut odottaa moista syleilyä, he päätyivät maahan päällekkäin. Siinä sitä sitten oli: turmeltumatonta herkkyyttä, hentoa naisellista kauneutta sekä pappien öljyämaa sulokasta kaartaa.

“Hetkinen”, Horst huudahti ja heitti korppikotkan koiripireisipalan olkansa yli. “Mitä minun silmäni näkevät-kään!”

Vähäpukeiset neidot silmäilivät pelastajaansa. Impi ja Immyt vilkaisivat toisiaan ja loittonivat juuri sen verran

että heidän väliinsä mahtuisi yksi kookas barbaari.

“Mitä on tuo ihmeaine, joka saa teidän ihonne noin kiiltämään?”

* * *

Paluu kaupunkiin ei sujunut ihan sillä tavalla kuin Horst oli odottanut. Ensin kiitollisten neitojen kinastelu siitä, kuka sai kömpiä turkisten alle öisin lämpimään, rasvata Horstin lihakset tai pöyhiä lannevaatteen karvat, oli lähinnä suloista ja huvittavaa. Sitten neidot kävivät tukka-
nuottasille ja solvasivat toisiaan useammin kuin kehräsivät pelastajansa kainalossa. Vaikka Horst yleisesti ottaen pitikin kissatappeluiden sivusta seuraamisesta, hän ei arvostanut sen lopputulosta. Pian neitojen upeat kutrit olivat täysin takussa ja sulokkaat kurvit mustelmien ja kynsimäjälkien peitossa.

Kun Horst saapui kaupunkiin, hänen mittansa oli täynnä. Vaikka hänen lihaksensa kiilsivät nyt kirkkaammin kuin itse aurinko, hän ei ollut tyytyväinen elämäänsä. Hän varoitti neitoja kolmasti, murahtaen kerta toisensa jälkeen ärtyneemmin. Neitojen kinastelun jatkuessa, hän marssitti heidät torille. Siellä hän myi neidot eniten tarjoavalle. Ostaja oli muuan kauppias, joka vannoi onnen päiviensä koittaneen – olihan hän juuri saanut omakseen kymmenen vähän käytettyä ja vielä melko sulokasta neitoa polkuhintaan.

Kalle Lintunen

Teräksen mies

1.

Tärkein ominaisuus on tietty kylmäpäisyys kovissa tilanteissa. Kylmäpäisyys ja se, ettei ala kyseenalaistaa omia tekemisiään. Henkiin jääminen voi olla siitä kiinni ja usein onkin. Kun päätös on tehty niin siitä pidetään myös kiinni. Ei sitä karttaa voi puolivälissä alkaa repusta kaivella.

Ja tietenkin pitää olla kyky ja halu tehdä toiselle väkivaltaa. Katsot täysin vierasta ihmistä silmästä silmään ja viillät sen kurkun auki naps vaan. Että siinä mielessä tämä on aika erilainen elämäntapa kuin monet muut.

Tässä työssä ei voi oikein kyseenalaistaa itseään. Naiminen on sitten se toinen juttu, minkä kaupunkilaiset osaa meistä mainita. Ja ei siinä, kyllähän sitä tulee aika paljon tehtyä. Se on aika hassua oikeastaan. Että vaikka toisaalta on tämä kuolemanvietti, että laittaa koko ajan henkensä likoon, niin silti on toisaalta myös valtava elämänjano. Naimaan pitää päästä joka välissä. Barbaariviisaus sanoo, että aina pitää pysähtyä juomaan, kun tulee lähde vastaan, ja kyllähän me pysähdytään, kun poikien kanssa ollaan liikkeellä.

Olenko mä barbaari? No siis barbaarihan tarkoittaa

vaan sitä, että ei kuulu sivistyneisiin kansoihin. Pilkkani-
mihän se on alkujaan, mutta me ollaan vähän niin kuin
omittu se. On meillä omakin nimi, mutta sitä ei vieraiden
kuullen juuri käytellä. Joo, kyllä mä voin sanoa olevani
barbaari ihan hyvin. Siinä on mukana vähän sellaista uh-
maa ja kuittailua. Tehän haluaisitte pitää meidän lapset
teidän kouluissa, että ne ajattelisi tietyllä tavalla ja pukeu-
tuisi tietyllä tavalla, mutta me ollaan opittu sitkeiksi tässä
viimeisen parinsadan vuoden aikana.

Paperimiehissä ärsyttää teennäisyys ja sellainen turha
pelaaminen. Paperimies sanoo yhtä ja tarkoittaa toista.
Semmoista sanojen tuhlausta. Barbaarille sana on pyhä ja
asiat selviä. Uskollisuus, rohkeus, vahvuus, sellaiset arvot
olen saanut kotoa. Ne oli helppo oppia, kun oli kuusi vel-
jeä. Nuorempien perään oli katsottava ja vanhempia vas-
taan pidettävä puolensa. Se on kaikki koulu, mitä mies
tarvitsee.

Köyhä lapsuushan meillä oli. Ei oltu isosta klanista.
Mutta se on hyvä vaan. Siinä oppi, ettei mikään tule hel-
polla. Isä kun opetti uimaan niin nilkat narulla kiinni ja
kalliolta koskeen. Kun ensin otti pari vuotta turpaansa
niin oppi lyömään takaisin ihan hyvin. Kova äijä se on
vieläkin. Jalat ei toimi mutta nyrkit kyllä.

Ensimmäisen saaliin mä muistan hyvin. Ei sellaista
unohda. Kasasin hopeat siihen keittiön pöydälle ja äiti
alkoi parkumaan. Ei se saanut mitään sanotuksi mutta
kyllä mä tiesin, että nyt se on ylpeä. Pesi veret miekasta
ja leipoi piirakkaa. Olin viidentoista silloin, ja isä sanoi
että paperimiehelle et ikinä mene rengiksi. Enkä ole
mennyt.

2.

Tietysti on moneen kertaan tullut kyseenalaistettua se päätös. Nyt ajattelen, että olin silloin tosi nuori, en osannut ajatella pitkällä tähtäimellä. Mutta kuka sitä nuorena osaakaan. Kauhea kiima oli naimisiin, ja sillä oli leveämmät hartiat kuin kellään.

Minulle sanottiin, että raskainta on ne pitkät poissaolot ja huoli. Miten sitä joutuu pärjäämään yksin, kun toinen on sotimassa ties missä, eikä reissujen aikana yleensä saa mitään viestiä. Luulin, että se riittäisi, kun ei kyselisi reissuista ja että paljonko niissä mainelauluissa on totta takana.

Kyllä se oli kuitenkin se kotiarki, mikä on raskainta. Ei tietysti koko ajan mutta välillä ja silloin aluksi varsinkin. Aika pian huomasin, ettei sillä tahdo päästä kestävässä kerrostalossa asumista. Ensimmäisessä asunnossa naapurit järjesti häädön, kun se huusi kännissä ja paukutti pattereita sota-vasaralla. Ihan niin kuin ei muilta olisi koskaan kuullut mitään elämisen ääniä.

Minullakin siinä sitten hermot alkoi kiristyä, kun yhtämittaa muutettiin. Patistin sitä oikeisiin töihin, kun ei niitä sotia nykyään sillä lailla riitä, että sillä perheen elättäisi. No siitähän se sitten vihastuikin. Se hoki vain että "Naisia ei lyödä, naisia ei lyödä" ja repi lehtiä limoviikunasta.

On se yrittänyt, sen hyvän siitä sanon. Se kokeili kaikesta, mutta kun ei osaa olla ihmisten kanssa, niin hankala on kaupungissa pärjätä. Vartijana se oli jonkin aikaa niin kuin kaikki sen serkutkin, mutta aina kun meni vääntämiseksi, niin siltä lähti se homma ihan lapasesta. Sanoinkin sitten, että kaupunkilaisten baareihin et hae, laittavat hirttotuomion vielä jonkun pukumiehen telomisestä.

Tässä talossa ollaan saatu olla nyt vähän pidempään. Täällä asuu melkein pelkästään barbaareita, isoja perheitä. Lapsille riittää kavereita, ja on tuokin päässyt taas pitkästä ajasta rosvoeissuille. Ne ovat vain aika pitkiä pätkiä pois, ja välissä nukkuvat aina pihalla tai pyöräkellarissa. Ja koko ajan on pallogrilli käryämässä, milloin kotona ovat.

Toisten vaimojen kanssa olen koettanut päästä väleihin, mutta aika vaikeaahan se on. Mietin pitkään, että miksi kaikki ovat niin etäisiä, mutta sitten tajusin että minä taidan olla ainoa paperinainen täällä joka on barbaarin kanssa naimisissa. Toivon kyllä, että alkaisivat ajanoloon luottamaan paremmin.

Kun lapsetkin on aina koulussa tai yökylässä, niin täällä on tosi hiljaista. Olen sanonut, että kyllä meillekin saa tulla, mutta eivät ne kyllä koskaan täällä ole. Se kuuluu tapoihin, että koko heimo kasvattaa, mutta kyllä sitä välillä miettii, että mitä kansaa niistä mahtaa tulla. Vähän hirvittää ne aikuistumisriitit, mitä se on tuolle vanhimmalle kaavaillut, mutta en vielä tiedä, miten asia pitäisi ottaa puheeksi. Mutta onhan tässä toisaalta aikaa miettiä, kotoa kun olen.

3.

Kyllä mä koulussa ihan hyvin pärjään vaikka mutsi aina keuhkookin että onks läksyt tehty, onks läksyt tehty. Meillä on läksyt niin helppoja että mä ehdin tekee ne ihan hyvin välkällä, ja aika usein teen jonkun muunkin läksyt kanssa. Ei noita kirjoja sitäpaitsi viitti kotona edes availta kun fajalta tulee aina jotain ihme kuittailuu.

Ja miks sä haluat fajasta edes puhuu? Mitä ihmeellistä se on muka tehny?

Kerran se nosti yhden rinakkaisluokkalaisen seinälle

kun se oli pistänyt mun fillarista etureenkaan paskaks. Mutsi oli raahannu lauantaina koko perheen ostamaan jotain ihme verhoja ja sitten mä näin sen rinnakkaisluokkalaisen kadulla ja sanoin että toi on muuten se, joka pisti mun pyörän paskaks. No ei siitä mitään poliisiasiaa onneks tullu, ja mutsin huutamista se varmaan muutenkin enemmän pelästy.

Viime viikolla meillä oli sellainen päivä että kaikkien piti kertoa mitä omat vanhemmat tai jompikumpi vanhemmista tekee ja siinä piti olla mukana joku havainnollistusjuttu. No mä tiesin heti, että mä vien semmosen pääkallon, minkä faija on muutenkin luvannut mulle perinöks sit joskus. Se on jonkun itämaisen tyypin, minkä isä on pistänyt kylmäks joskus nuorena. Aina kun siitä tulee puhe, niin faija sanoo, että sen tyypin rahoilla on maksettu meidän auto ja sen rannekello, joka kyl näyttää aina ihan mitä sattuu, eikä se ole edes mitenkään erityisen hienon näköinen rannekello.

No jotkut tytöt oli siitä kallostä sitten että yäk yäk, kamalaa, mutta monen mielestä se oli just siistiä. Opettajalta tuli totta kai sanomista, että olisit sä nyt voinut ehkä jotain muutakin ottaa. Mut kyllä mä osaan tollasessa tilanteessa sanoa takasin, ja sanoin että tää on meidän kulttuurია ja mulla on siihen oikeus. Ei se siihen osannut enää mitään. Luulen että sillä mä vältin jälkkärin.

Joo, faija nyt on tommonen. En mä siitä enää jaksä nolltua. Mutta en mä kyl suoraan sanottuna tajua, että mitä ihmeellistä meidän perheessä muka on.

Kalle Nuortimo

Portti-novelli

Käytävä oli keltainen. Eikun vihreä. Oksetti. Mikä tuolla on? Opinahjomme ilmoitustaululla oli mainos. Ota osaa Portti-kirjoituskilpailuun. Voita rahaa, kerää kunniaa ja mainetta! Tietenkin osallistun. Olen rahaton, ei ole työtä eikä naista. Mitä muutakaan voisin tehdä?

Krapulasta selvittyäni; novellin kirjoittaminen ei vaikuttanut laisinkaan helpolta hommalta. Ymmärsin ilmoituksesta, että minun pitäisi kirjoittaa suomen kielellä tosi paljon sanoja peräkkäin. Sanoista pitäisi saada aikaan novellin juoni, päähenkilö ja sivuhenkilöitä. Teknologisessa ympäristössä Mitä se sitten lieneekään. Kysyn googlelta.

Google: Portti-novelli kirjoitus

Google vastaa: Portti-novellin kirjoitus on haastavaa. Pitää välttää scifin kliseitä, kertoa mielenkiintoinen tarina erikoisessa, futuristisessa tai ihan tavallisessa ympäristössä uuskummalla vivahteella. Feminismiä pitää olla, voitkin olla mieluiten nainen. Samoin vielä lisää uuskummaa tarvitaan, vanhakumma on jo elähtänyttä. Älä kirjoita avaruusseikkailua, jossa tähtikapteeni ampuu sädepyssyllä vihollistaan päin näköä, suolet pursuavat mahasta ja massiiviset armeijat hyökkäävät vihreiden muukalaisten kimppuun. Sellaiset kirjoitelmat voit lähettää uusrah-

vaanomaisten scifiveikkojen julkaisuihin. Portti-novelli on taidetta, nääs.

Googlen vuolas tilitys jatkui useita kymmeniä sivuja.

”Novellin pituudeksi ei riitä alle 1500 liuskaa. Portin mininovellin pituus pitää olla 3000 liuskaa. Virallinen sivuraja on kylläkin 50 liuskaa, mutta kukapa siitä on ikinä välittänyt? Alle kymmenen liuskan tekeleet karsitaan armotta. Eihän tuolla liuskamäärällä saa kuvattua edes Väinämöisen parrankasvua.”

Onpa tämä haastavaa. Ei raha helpolla irtoa. Kirjoitin hienoja avaruusseikkailuja jo ala-asteella. Istun tietokoneeni ääreen. Visioin mielessäni avaruuden. Kylmää. Tyhjää. Tähtiä. Tähtikapteeni laivastoiheen. Taisteluja ulkoavaruudessa. Pimuja nahkahousuissa ampumassa sädepyssyllä. Siitä kirjoitan!

Kysyn vielä googlelta: Portti-novelli tähtikapteeni

Google vastaa: Idiotti! Ei tähtikapteenia Portti-novellin päähenkilöksi, vaan Väinämöinen.

Täh? Väinä kuka? Google, auta minua!

Google: Väinämöinen

Google vastaa: Väinämöinen oli suomalaisen mytologian karu jätkä Se iski naisia, teki loitsuja ja ja rahaa. Sekä päihitti toisinaan kaikki lipevät siipiveikot, kuten Joukahaisen.

Okei, kirjoitetaan sitten Väinämöisestä, joka kuulostikin hurjalta tyypiltä. Väinämöinen, sankari iänikuinen ja...

Silmäkulmassani vilahti jotain. Katsoin vasemmalle. Opiskelijaboksini haalistuneiden tapettien keskelle alkoi muodostua portti. Se oli selvästi puusepän tekemä. Käärmekoristeet kehystivät käsin veistettyä jykevää tammiovea.

Avasin oven kääntämällä messinkistä kahvaa. Ovi avautui baaritiskille päin. Sen ääressä istui suikkalakki-

nen, partainen mies joka ryysti keppanaa. Tyyppi näytti etäisesti tutulta, mutta en saanut mieleeni, kuka hän oli.

Astelin miehen viereen ja istuuduin baarijakkaralle.

– Väinämöinen, tietäjä iänikuinen, mies esittäytyi.

– Pertti, terve. Puristin miehen kuivaa ja känsäistä kättä jämäkästi.

– No, mitäs miehelle kuuluu?

– Katsos, kun pitäisi tehdä Susta novelli.

– Täh? Minusta?

– No, olet aika karu jätkä, runoilija ja Sammon takonut käsityöläisyrittäjä. Kampeat lipeät siipiveikot suohon.

– Älä poika usko kaikkea. Nuo tarujen sepittäjät kovin liioittelevat. Enimmäkseen minä olen tavallinen jätkä. Isken välillä naisia. Louhi oli tosi kipakka tapaus. Älä ikinä sekoita naisia ja rahaa keskenään. Siinä ei voi voittaa.

– Okei.

– Otatko olutta?

– No en taida. Jos kuitenkin kirjoitan Sinusta novellin.

Väinämöinen näytti väsyneeltä siemaistessaan tuopistaan. Ahavoittuneet kasvot olivat vakavat.

– Tee jotain uutta. Ihan mitä hyvänsä. Sillä pärjää!

– Minä yritän.

Lähdin pois baaritiskiltä ja suunnistin porttia kohti. Ei siis Väinämöistä novellin päähenkilöksi. Raahustin takaisin huoneeseeni. Makasin sängylläni tovin. Nukahdin. Näin unta lentävistä kerubeista, jotka ammuskelivat kuminuolilla toisiaan. Unessa oikeat Amorin nuolet oli jokin haltijatonttu korvannut sekundatavaralla. Kukaan ei rakastanut. Eikä tuntenut. Oli tylsää kuin valtion standardointiviraston tarkastusosastolla.

Heräsin säpsähtäen. Tähän hommaan piti saada jotain liikettä! Juoksin pöydän ääreen ja naputtelin tietokonetta kuumeisin sormin.

Google: lisää tunnetta ja kiihkoa Portti-novelliin.

Google vastaa: Kirjoita seksistä.

Seksistä? Sehän on aivan älyttömän noloa. Mieleni tulvahti muistoja pikkupoikana lukemistani siskoni romanttisista kirjoista: "Miehen käsi hyväili naisen säärtä. Käsi siirtyi kohti autuuden keskusta ja vaaleanpunaiset kareet kuumottivat naisen poskilla".

Ahdisti. Enhän minä ole harrastanut mitään seksiin viihtävään. Mitä ihmettä minä novelliin laitan?

Google: Seksi

Google vastaa: 76 543 000 009 867 543 224 566 789 999 765 433 122 454 768 700 exp 978 867 631 732 osumaa.

No tuo ei kyllä yhtään helpottanut. En kirjoita seksistä.

Samalla uusi portti ilmestyi yksiöni seinälle. Se oli kiiltävän metallinen ja led-valot vilkkuivat oven karmeissa. Käänsin kromiin verhottua kahvaa ja astuin sisään tähtialukseen.

Aluksen käytävät olivat pitkiä ja kapeita. Niitä kehystivät himmeästi loistavat valot. Seurasin loppumatonta valopolkua, kunnes saavuin tähtilaivan kannelle. Siellä istui sinisessä univormussaan tympääntyneen oloinen kaveri, joka esittäytyi aluksen kapteeniksi.

– On tämä tylsää touhua. Kapteeni tilitti.

– Täh?

– Tässä seilataan pitkin tyhjiyttä useita kuukausia. Vain tähtimatot kiitävät ohi.

– Jaa.

– Ja jos jokin muukalaisrotu alkaisi rettelöidä, niin napista painamalla fotonitorpedo sen tuhoaisi.

– Kehittynyttä tekniikkaa siis.

– Liiankin. Ja sitten istun tässä ja katson intergalaktista pornoa monitorista.

– Niinkö? No onpa ankeaa.

– On. Ihmissuhdetta ei voi kuvitellakaan, kun matka kestää useita vuosia. Avaruuskuppiloiden sumpitkin alkavat maistua suuvedeltä jo muutaman kuukauden jälkeen.

Minua vähän säählitti tuo masentunut miekkonen. Heilautin kättäni hyvästiksi ja pakenin juoksujalkaa takaisin portille.

Kotihuoneen sängylle päästessäni päässäni pyöri. Jos tähtikapteenin työ muistuttaa rekan kuljettamista, niin siitä ei novellin aiheeksi ole. Karaokeviisuksi korkeintaan. Samassa huoneeseeni ilmestyi tavallisen oven näköinen portti. Portissa luki ”pienkustantamo”. Avasin oven.

Portti avautui kerrostalohuoneistoon. Vilkaisin ikkunasta, josta oli näkymä kaupunkiin. Ikkunan edessä oli pöytä, jonka ääressä istui lyhyt, tummatukkainen mies. Hän säpsähti, kun näki minut.

– Mistäs sinä siihen tupsahdit?

– Portista.

– Minä olen Masa, pienkustantaja. Tai oikeastaan nyt vapaa toimittaja, kun kustannustoiminta ei kannattanut.

– Harmi.

– Tosiaan. Ehdin tosin kustantaa muutaman merkittävän teoksen. Sitten piti lopettaa ja myydä kustantamo. Markkinavoimat voittivat. Kirjoja ei mennyt kaupaksi tarpeeksi.

– Ei tällä scifillä sitten oikein tienaa?

– Ei tienaa. Suosittelen vaikka linja-autonkuljettajan ammattia. Siitä maksetaan kuukausipalkka.

– Jaha. Olisiko Sinulla jokin vinkki aloittelevalle kirjoittajalle?

– Perehdy hyvin aiheeseesi. Se on tärkeää.

– Kiitos.

– Moi.

Poistuin Masan huoneesta. Päässäni pyöri ajatuksia. Niihin ei kuulunut novellin genre, juoni, päähenkilö tai muutakaan oleellista. Mieleni teki tuhtia ryyppyä.

Samassa postiluukussa kolahti. Mainospostia varmaan. Tallustin luukulle ja noukin paketin käteeni. Vastaanottajaksi oli merkitty Portti-novellin kirjoittaja. Revin paketin auki. Sisällä oli puhallettava kumiankka ja viesti. ”Hyvä Portti-novellin kirjoittaja. Koska et näytä pääsevän juttusi kohokohtaan, niin tässä on sinulle juonen haukka. Tai tämän piti olla haukka, mutta ne ovat rauhoitettuja. Joten saat kumiankan. Vauhtia!”

Olin hämmentynyt. Vauhtia, painotti kummallisen paketin mukana tullut viesti. Voisitkin olla nainen, google sanoi. Pehdy aiheeseesi, kehoitti Masa. Mikäli kirjoittaisin feministiscifiä, minun pitäisi olla... Ajatukseni katkaisi vanha isomummon perintöpeili, joka loisti himmeää valoa. Kävelin sen luokse ja katsoin kuvaani. Finninaamaisen, laihan nuorukaisen sijasta peilistä näkyi huone. Enempää miettimättä astuin peilin sisään lääkärin vastaanottoa muistuttavaan tilaan. Nurkkapöydän yli oli kumartunut lääkäritä näyttävä hahmo valkoisessa takissaan. Mies kääntyi, ja melkein säikähdin.

– Minä olen tohtori von Shwissengugel, Saksan paras lääkäri!

– Täh?

– Tulit varmaan sukupuolenvaihdosleikkaukseen?

– En minä...

– No nyt Shwissengugel napsaisee pojan vehkeen pois nopsasti, jotta pääsee lomailemaan.

– Et ikinä...

Tohtori oli riipeä otteissaan. Potilas penkkiin, housut pois, naps vaan ja sitten lopuksi rivakka heitto peilistä ulos.

Olo oli lamaantunut maatessani sängyllä. Alapäättäni

jomotti. Jostakin sain puhtia raahautua koneen äärelle ja kirjoittaa. Googlelta en kysynyt enää mitään.

Parin kuukauden kuluttua feministinen novelli oli valmis. Lähetin sen kilpailuun. Olin jo varma voitosta. Odotin kuukauden, ja toisenkin. Mitään ei kuulunut. Viimein kilpailun tulokset julkaistiin. Kisan voitti poikkeuksellisesti lyhyt kauhutarina.

Novellin kirjoittamisessa ei ole vahingoitettu haukkoja, novellin päähenkilöitä, taruolentoja, intergalaktisia pätkätyöläisiä tai ketään muutaakaan.

Teija Laukala

Excel-unia

Kevät on aivan vitun hienoa aikaa. Aurinko alkaa lämmit-
tää, jolloin talven ajan syväjäässä olleet koiranjätökset pal-
jastuvat kaikki samalla kertaa, sulamisvedet liukastavat tiet
luistinradoiksi ja kaikki harjoitustyöt ja tentit kaatuvat nis-
kaan. Lukea saa niin paljon, että mitään muuta päähän ei
mahdukaan. Mikäli joskus tapahtuu se ihme, että baariin
mennessä poke kysyy papereita ja vielä henkilötunnuksen
loppuosaakin, kun ei oikein tahdo siitä ala-asteen kouluku-
vasta enää tunnistaa, niin ei silloin kyllä ole kurjimpaan-
kaan juottolaan asiaa. Kun ei käy veden ionitulon määritel-
mä henkilötunnuksesta, väittävät. Ja onhan sillä muitakin
vaikutuksia, sillä harkkatöiden teolla lähes vuorokauden
ympäri.

*Stegosaurus, tyrannosaurus, velociraptor ja kolme rahonavista
tulevat toimistoosi. Ne istuvat alas ja tuijottavat sinua arvioi-
vasti liskonsilmillään, paitsi stegosaurus, jonka pähkinänkokoi-
set aivot ovat huomattavasti kiinnostuneempia muovikukista
pöydälläsi.*

*"Dinosaurukset ovat mahtava eläinryhmä", tyrannosaurus
jyrisee päättäväisesti, "mutta elämä liitukaudella on kovaa! Sik-
si olemme päättäneet, että meidän on aika laatia testamentit ja*

vakuuttaa itsemme."

"Jaa, niin", vastaat hieman epävarmasti. Tyrannosaurus on hiivatin paljon sinua suurempi. "Millaisistakohan vakuutuksista ja testamenteista mahtaisi olla kysymys? Kenelle olisi tulossa ja mitä?"

"No jos me tiedettäisi, me ei oltaisi täällä neuvonnassa", velociraptor huomauttaa terävästi ja rahonavikset nyökyttelevät päitään. Stegosaurusta ei selvästi kiinnosta, vaan se tuijottaa yhä muovikukkiä. Sinulla alkaa olla sellainen tunne, että tästä päivästä tulee verrattain pitkä.

"Hmm, selvä on", sanot ja käännät näytön kohti dinosauruksia. "Minulla on tässä tällainen ohjelma. Sen nimi on Excel ja sillä voi laskea, kuka saa mitäkin kuolemantapauksen sattuesssa. Katsotaanpas eri skenaarioita--"

Kolmen tunnin jälkeen tuskanhiki virtaa otsallasi. Rahonavikset pohtivat, missä suhteissa haluavat kuolemantapausten sattuesssa jakaa omaisuuttaan toisilleen ja muille paikalla oleville dinosauruksille. Olet jo päätenyt yrittämään erilaisia matemaattisia sarjoja löytääksesi sopivan ratkaisun. Tyrannosaurus murisee äkäisesti, velociraptor on selvästi ikävystynyt ja stegosaurus järsii muovikukkiäsi.

Viimein löydät rahonaviksia tyydyttävän, sin x:lle kirjoitetuun Taylorin sarjakehitelmään perustuvan ratkaisun. Kun helpotuksesta huokaisten tarjoat sitä muille istunnon osanottajille, tyrannosaurus karjahtaa raivoisasti.

"Jumalauta!" se huutaa ja osoittaa yhtä kohtaa laskustasi kynnellään. Koska sen kynsi on suurehko, et oikein tiedä, missä vika sen mielestä piilee. "Ei tässä ole mitään järkeä! Nyt jos et muuta näitä soluja paremmiksi, niin minä syön sinut!"

Huokaat tuskissasi ja ojennat näppäimistön eräälle rahonavikselle.

"Katso sinä jos saisit tästä jotain aikaan", ehdotat lähes toivoen, että tyrannosaurus toteuttaa uhkauksensa. Kovin kaukana

se tuskin onkaan, sillä rahonavis maalaa kaikki solut, muuttaa niiden sisällön valkoiseksi usvaksi ja tekee taulukosta kolmiulotteisen.

Keskiviikonvastaisen aamuyön harmaina tunteina pari silmiä räpsähtää auki. Tuijotat kattoa arvaillen, mikä herätti sinut tällaiseen epäinhimilliseen aikaan, vain pari tuntia nukkumaanmenon jälkeen ja vain pari tuntia ennen herätyskellon soittoa. Muistat unesi, manaat laiskasti rahonaviksen taidottomuutta taulukkolaskennan jalossa taidossa ja käännät kylkeä. Tämänkertainen Excel-uni oli ehkä ärsyttävä, mutta ei mitään verrattuna erääseen laskuhumalaiseen uneen, jossa selvitit polymeerin moolimassaan graafisin menetelmin. Ei, tämä uni ei yllä Excel-unien top-kymppiin!

Tuomas Saloranta

Syntymän ihme

Tuomo havahtui sotkuisesta vuoteestaan alastomana, vatsallaan, perse pystyssä. Kosteannihkeät lakanat olivat rullautuneet pois hänen altaan, ja paljas patja oli painanut kuvioden kirjon hänen paljaaseen poskeensa. Koko kehoa peitti ohut, kylmä hikikalvo. Huoneessa haisi vahvasti eläimeltä.

Yöpöydältä häntä tuijotti kelloradion digitaalitaulu. Siitä hän tiesi olevansa kotona.

Mitä edellisenä yönä oli tapahtunut? Tai sitä edeltävänä päivänä? Oliko hän viettänyt ne kuten niin monet päivät ja yöt aiemmin, soittoruokalassa turruttaen mielensä väkijuomien huumaan ja värivalojen sykkeeseen, yrittäen unohtaa olemassaolonsa pohjimmaisena tarkoituksettomuuden?

Kankein niskoin Tuomo yritti katsoa ympärilleen. Sänky oli myllätty, mutta oliko siinä nukkunut joku toinenkin? Miksi hän oli riisunut vaatteensa, ja missä ne nyt olivat?

Ja miksi hänen persettään kuumotti epämukavasti, vaikka muu osa kehosta oli kananlihalla?

Hän erotti jotain silmänurkastaan, ja käänsi päätään vaivalloisesti taaksepäin.

Hänen kylkensä vierellä patjaan pureutuivat mustat, terävät kynnet, jotka kasvoivat pitkäksi, harmaaksi, kar-

vattomaksi, ryppynahkaiseksi jalaksi. Se oli kuin dinosauruksen jalka!

Tuomo ähkäisi kauhusta. Nyt hän ymmärsi, että hänen perseensä päällä lepäsi tukeva paino. Hän vilkaisi äkkinäisesti toiselle puolelleen – toinen samanlainen jalka! Jokin petomainen olento oli asettunut hänen päälleen!

Paniikki sai hänet vääntäytymään vaikeasta asennostaan, ja hän ehti silmänräpäyksen ajan nähdä suoraan taakseen. Hänen katseensa kohtasi pöyheän, mustavalkoisen höyhenpeitteen ja siitä kohoavan pitkän, nahkamaisen kaulan, joka päättyi mitättömän pieneen päähän.

Valtavan suuri strutsi istui Tuomon perseen päällä kuin pesäkummulla.

Tuomo kiljaisi kauhusta ja alkoi huutaa ja vääntelehtiä. Samassa strutsilta pääsi vihainen KRÄÄÄÄÄÄ, ja sen nokka iski keskelle Tuomon päälakea kuin Singer-ompeelukone. Tuomo kuuli räksähdyksen, aivan kuin muna olisi särkynyt, ja hänen päänsä putosi takaisin patjaan.

Tuomo havahtui uudestaan, yhä kylmän hien peitossa, yhä vuoteessaan, yhä perse pystyssä ja lämmin paino perseensä päällä. Hän kurkisti varovasti taakseen, mutta strutsin päästävä varoittava KRÄ-äänähdys sai hänet painautumaan takaisin makuulle ja pysymään hievahtamatta.

Hetken kuluttua hän uskalsi hitaasti ja varovasti liikkua kättään. Strutsi ei reagoanut, ja Tuomo hivutti kätensä tunnustelemaan päälakeaan. Hiukset olivat takkuiset ja kuivuneen veren tahrinat, mutta haava ei tuntunut olevan syvä, vaikka keskelle päälakea varmasti olikin jäänyt pysyvä pälvikaljun siemen.

Hän vilkaisi varovasti taakseen. Strutsi ei ollut hievahтанutkaan.

Kylmävä kahu täytti hänet.

Hän ei pääsisi tästä koskaan pois! Hän kuolisi tähän!

Mutta... oliko se? Lepäsikö sängynlaidalla Tuomon farkkujen toinen lahje? Jos hän saisi siitä otteen ja hitaasti vetäisi sen luokseen, hän pääsisi käsiksi puhelimeen, joka toivottavasti edelleen oli hänen housuntaskussaan. Ja hän voisi soittaa apua...

Hän ojensi kätensä kohti farkkukangasta, tunsi sen jo sormiensa alla – ja samalla strutsi iski nokallaan nopean sarjan, kuin ompelukone olisi tikannut saumaa, ja Tuomon sormet halkesivat kuin nauravat nakit.

Tuomo puri hampaitaan yhteen niin että kiille narskui. Vesi virtasi vuolaana hänen silmistään, mutta hän sai nie-laistua tuskanhuudon.

Hän ei pääsisi tästä koskaan pois.

Tuomo katsoi digitaalikelon numeroiden hidasta vaihtumista ja vajosi puolittaiseen horteeseen. Strutsi istui tyytyväisenä hänen perseensä päällä – kun hän ei liikkunut, ei strutsikaan liikkunut.

Ehkä hän viettäisi ikuisuutensa tässä. Ehkä tämä olisi hänen helvettinsä.

Kello lähestyi yhtätoista, ja äkkiä Tuomon houreiseen mieleen nousi ajatus. Voisiko... voisiko tänään olla sunnuntai? Sunnuntaisin hänen äitinsä soitti, aina puolenpäivän aikaan. Ja hän oli aina vastannut. Jos hän ei vastaisi, ehkä äiti hälyttäisi apua? Tulisi jopa itse katsomaan, autamaan...

Aika mateli uuvuttavan hitaasti. Jokainen minuutti tuntui vuodelta. 11.01, 11.02, 11.03. Kipu päässä, kipu sormissa, tukahduttavan hiostava paino perseessä. 11.10, 11.20, 11.30, 11.45, 11.55...

Puhelin rääkäisi soimaan lapsitähti Robinin äänellä, ja

samalla myös strutsi teki täydellisen frontside ollien! Se huusi KRÄÄÄÄÄÄÄ, ponkasi Tuomon päältä, kynnet rasahtivat lattiaan kun se etsi äänen lähdeä. Nokka iski farkkukankaan läpi kerran, toisen, kolmannen, ja musiikki vaimeni.

Mutta Tuomo oli jo jaloillaan. Siunattu pyhäpäivä! Siunattu äiti! Tuomo kaappasi lakanan käsiinsä, kiskaisi sen suoraksi ja heitti sen strutsin ylle. Se laskeutui kuin peittämään paljastustaan odottavaa patsasta, ja samalla strutsi vaikeni ja pysähtyi. Pimeys oli laskenut ja, aivan kuten Tuomo oli olettanut, strutsi uskoi yön tulleen ja vaipui uneen.

Tuomo laskeutui lattialle paljain jalkapohjiin. Kun vaara nyt oli ohi, hän ei äkkiä tiennyt mitä tehdä. Olisi lähdeä vä terveystasemalle, olisi soitettava poliisi, olisi soitettava... Korkeasaareen?

Mutta puhelin oli rikki. Tuomo nosti terveellä kädellään repaleiset farkkunsaa ja katsoi surkeana puhelimensa jäänteitä. Se oli ollut uusi iPhone! Mutta sitä ehtisi murehtia myöhemminkin. Nyt olisi... mentävä naapuriin lainaamaan puhelinta, ja sitä varten olisi... puettava vaatteet päälle, kyllä.

Käveleminen vain oli oudon vaikeaa, perse tuntui puutuneelta. Mutta ei se ollut ihmekään, olihan strutsi istunut sen päällä kukaties tuntikausia! Tuomo kuikuili olkansa yli ja näki vilahduksen valkoista. Oliko hänen istumapaikkansa puutunut aivan verettömäksi? Hän hamusi käsiällään hieroakseen tuntoa ahteriinsa, mutta pehmeän ihon ja rasvakudoksen sijaan hänen sormensa kohtasivat jotakin kovaa.

Hän älähti ja alkoi pyöriä ympyrää, yritti tavoittaa selkäpuolensa vaatekaapin oven kokovartalopeilistä – ja pysähtyi.

Hänen pakaroittensa paikalla, saumattomasti lantioon, selkään ja reisiin uponneena, oli kaksi suurta strutsinmunaa!

Ja hänen katsoessaan niiden pinta alkoi säröillä! Ne olivat kuoriutumassa!

Tuomo huusi, hänen tasapainonsa petti ja hän oli vähällä kaatua istualleen. Viime hetkessä hän jännitti vahvat reitensä ja onnistui kääntämään kaatumisensa suunnan päinvastaiseksi. Hänen nenänsä tirsautti lattiaa vasten, mutta se oli nyt huolista pienin.

Hänen pakaroidensa munankuorimainen pinta oli murtunut, ja sirpaleiden keskeltä kuului piipitystä.

Kaksi nahkaista, vaaleanpunaista ja rumaa strutsinpoikasta ryömi avuttomina, silmät ummessa lattialla kohti Tuomoa. Syntymän ihme!

Tuomo istui perseensä surkeille jäänteille ja otti kotikissan kokoiset linnunpojat syliinsä. Ne hamusivat hänen nännejään ja alkoivat imeä, ja Tuomo tunsi maidon valuvan niiden nokkiin.

Linnunmaitoa, Tuomo henkäisi, eikä voinut estää kyyneleitä. Viimein hänen elämällään oli tarkoitus! Hänestä oli tullut isä, tai äiti, tai tätä kaikkea – hän oli astunut vanhemmuuden arvokkaaseen säätyyn.

Mutta poikaset kasvoivat nopeasti, ja alkoivat vihaisesti raakkuen vaatia kiinteää ruokaa. Ja kun emostrutsi pyyhkäisi lakanan yltään ja kumartui katsomaan Tuomon nivusiin, julma nokka valmiina iskuun, Tuomo kauhukseen ymmärsi että koko asunnossa oli linnunpoikien ruoaksi vain yksi ainoa mato.

Hänen huutonsa jäi kaikumaan kerrostalon autoissa käytävissä.

Pasi Karppanen

Raapaleita

Sielunvaelluksen omalaatuisista lainalaisuuksista

Kolmikolkkahattupäinen kansanjoukko trikolorilippuineen metelöi, kun häntä talutettiin lavalle. Kuului käsky ja giljotiinin terä putosi.

Kammio, johon heidät alastomina ajettiin, haisi ulosteilta.

– Sisään siitä, juutalaissiat! huusi kypäräpäinen sotilas. Ovi lyötiin kiinni ja venttiileistä alkoi tulvia sisään kaasua.

Huoneessa oli hämärää. Hänet ohjattiin tuoliin ja hihnat kiinnitettiin jäsenien ympärille. Pappi luki viimeiset säkeet. Hän kuuli katkaisinta väännettävän jossain.

Silmäään räpytellen hän nousi sohvalta. Hypnoosiregressio oli ohi.

– Minun on myönnettävä, että teillä on ollut todella mielenkiintoinen elämienkaari, sanoi hänen psykiatrinnsa noustessaan seisomaan ja alkaessaan avata kaihtimia.

Äkkiä ovi potkaistiin sisään. Univormupukuinen joukko työnty huoneeseen ja hän tajusi tuijottavansa sädeaseiden piippuihin.

– Kädet ylös, terralaisloinen!

Innoituksen lähde

Tiedeupseeri Liza Davrothia oli aina sanottu klassiset piirteet omaavaksi naiseksi. Itse hän ei tätä ymmärtänyt. Omasta mielestään hän oli melko arkisen näköinen, lihavakin.

Kronoristeilijä Herodotos oli parhaillaan ylittämässä keskiaikaa, kun aluksen todennäköisyysuojiin tuli odottamatta toimintahäiriö ja tiedeupseeri hävisi komentosillalta. Huone, johon hän aineellistui, muistutti yhdistettyä maalarin ja keksijän työpajaa. Sekasotkun keskellä istui partasuinen mies ja tuijotti murheellisena tyhjää kangasta. Hetkisen mies ja ujosti hymyilevä Davroth tuijottivat toisiaan hämmentyneinä. Sitten automaattiset hätäsiirtimet kiskaisivat Davrothin takaisin.

– Jo outoja houreita näen, sanoi mies. – Vaan mikä kauheus neidon kasvoilta loistikaan!

Nopeasti mies nappasi kynän vasempaan käteensä ja alkoi kuumeisesti luonnostella seuraavan taulunsa aiheita paperille.

Sisar hento valkoinen

Hoitaja Lintuniemi astui laboratorioon ja asetti koeputken pöydällä olevaan telineeseen. Hän oli etsimässä suojäkäsineitä, kun veri koeputkessa alkoi yllättäen kiehua. Se kuohui yli koeputken reunojen, kupli ja sihisi, valuen lattialle ihmisenkokoisena. Pulputtaen se alkoi mönkiä kohti hoitajaa.

Hermojaan menettämättä hoitaja sieppasi seinältä palokirveen ja hakkasi verimassan palasiksi. Palaset kirkuivat vääntyillessään lattialla ja alkoivat kasvaa. Tilkka bensiiniä, tulitikku, ja palaset olivat ilmiliekeissä. Pian jäljellä oli vain nokista massaa ja yltympäriinsä verta. Hoitaja siivosi sotkun, analysoi veren ja vaihtoi punaiseksi värjäytyneen sairaalaunivormunsa puhtaaseen.

Näytteenottohuoneessa odotti verinäytteen antaja, seitsemivuotias poika.

– Työskentelevätkö vanhempasi steroidivyöhykkeellä? kysyi hoitaja otettuaan henkilötiedot ylös.

– Joo. Mistä tiesitte?

– Arvasinpahan vain.

Kohtaaminen metsätiellä

Auto oli pysähtynyt metsätielle. Nainen nojaili sen kylkeen poltellen hermostuneena. Paikalle pysähtyneestä avolava-Fordista laskeutunut uroksenpuoli katseli naista arvioiden ja hivuttautui lähemmäs. Hyvännäköinen pimatsu. Omituinen kampaos tosin. Sivuilla oli kaksi vilkaistua raitaa.

– Ihan tosi, nainen sanoi vilkaisten miehen sänkisiä kasvoja. – En minä tarvitse apua. Moottori sammui. Mieheni on tässä lähistöllä. Soittamassa.

– Noo... mies sanoi tunkien peukalonsa taskuihinsa ja työntyi melkein naiseen kiinni. – Jos kuitenkin vilkaistaisiin sitä neidin... moottoria.

Äkkiä mies tunsu sormien puristuvan kurkkunsa ympärille ja hänet nostettiin ilmaan. Olkansa yli mies näki vilauksen rujoista kasvoista ja kaulasta, josta pultit pistivät ulos. Nainen hymyili.

– Minähän sanoin, että mieheni on tässä lähistöllä.

Takala

Takala joutui auto-onnettomuuteen. Herätessään hän tajusi seisovansa isossa, vilkkuvia laitteita täynnä olevassa huoneessa. Hänen päästään lähti johtoja joka suuntaan. Katsoessaan alaspäin Takala huomasi entisen ruumiinsa kadonneen. Tilalla oli metallinen keho.

Huoneeseen käveli valkotakkinen mies.

– Mitä ihmettä minulle on tapahtunut? Takala kysyi.

– Jouduit onnettomuuteen ja vain pääsi säilyi ehjänä. Teimme sinusta kyborgin. Se oli ainoa keino henkesi pelastamiseksi. Valtio kustansi koko operaation. He halusivat nimenomaan sinun pääsi kiinni meidän laitteeseemme. Ammattisi huomioon ottaen aika luonnollista. Kuka pa ei haluaisi kyborgia valvomaan lain kirjaimen noudattamista?

Takala hymyili peilikuvalleen vastapäisellä metalliseinällä. Kypäräpäinen peilikuva hymyili takaisin. Kyllä vain. Tästä olisi tosiaan hyötyä hänen työssään veroviras-tossa.

Joulukuussa 2012

Kun lintu tuotiin laboratorioon, oli sen pituus nokasta pyrstönkärkeen tasan 40 senttimetriä. Vuorokautta myöhemmin oli pituus pudonnut sentillä. Lintua tutkinutta tiedemiesryhmää johtanut professori Heikkilä ei osannut asiaa selittää.

Moni ei olisi tahtonut sitä uskoa. Kaikki kuitenkin täsmäsi. Oslossa oli järissyt maa. Liikenne oli pysähtynyt Moskovassa kokonaan, kun taivaalle oli noussut syvänpunainen kuu. Sitä ja tähtien katoamista taivaalta yritettiin selittää kosmisen kaasupilven avulla. Paljon muutakin outoa oli tapahtunut. USA:n presidentti oli vetäytynyt esikuntineen maanalaiseen bunkkeriinsa.

Parin päivän päästä lintu mahtui miehen kämmenelle. Vielä viikkoa myöhemmin ei pyytä olisi enää erottanut paljain silmin. Mutta eipä sillä, että se olisi enää ketään kiinnostanut.

Tarja Sipiläinen

Puskasapuskaa

Lintubongarin spekulatiivinen kasvispiiras

Pohja:

- 100 g margariinia tai voita
- 2 dl jauhoja (vehnä, hiivaleipä, sämpylä)
- 1 dl hiutaleita (kaura, ruis, 4-viljan)
- 1 tl leivinjauhetta
- ½ tl suolaa
- ½ dl vettä

Täyte:

- n. 350 g jollain tavalla marinoituja broilerin fileesuikaleita
- (tässä kohtaa aito lintubongari a) kuvittelee linnun eksoottiseksi kasviksi, b) jättää sen kokonaan piiraasta pois, c) riisuu esiliinan ja antaa keittiövuoron paikalle sattuneelle hang around -tyypille – jos teet tästä kasvispiiraan, korvaa broileri hassunhauskoilla wokkikasviksilla, mielellään sellaisilla, joissa on mukana psykedeelisiä sieniä)
- 1,5 dl sipulia kuutiona (tai purjoa tai ruohosipulia)
- 1 rkl öljyä (mikä tahansa käy, kunhan ei moottoriöljyä)
- 1 pieni paprika (värillä ei väliä)

- 1 tlk persikoita (tai päärynöitä)
 - n. 137,58 g sinihomejuustoa
 - 2 munaa (kananmunatkin käyvät, jos ei ole saatavilla fantastisempia)
 - 2 dl maitoa tai kermaa tai cremeä
 - hippunen suolaa
 - ripaus lempipippuriasi
 - ½ dl persiljaa (tai jotain muuta kivaa yrttiä, lähinnä väriksi ja tuottajien iloksi)
 - 2 dl juustoraastetta (raaste kuin raaste sopii)
- Punaviiniä (tai muuta suun mukaista juomaa)

Valmistusohje:

Avaa punaviini (tai olut tai muu suosikkijuomasi), koska ohjeita lukiessa usein kurkku kuivuu, samalla laita uuni lämpenemään 200 asteeseen.

Pohja:

Sekoita pohjan kuivat aineet ja nypi rasva joukkoon, lisää vesi ja sekoita nopeasti tasaiseksi taikinaksi.

Taputtele piirasvuolan pohjalle ja reunoille. Laita jääkaappiin odottamaan täytteen valmistumista.

Täyte:

Jos käytit broilersuikaleita, ruskista ne öljyssä, lisää joukkoon loppuvaiheessa sipulit. Jos päädyit wokkivihanneksiin, nekin voi pyöritellä öljyssä pannulla. Tee paprikasta mielesi mukaisia palasia, valuta persikat (tai päärynät) ja leikkaa ne lohkoiksi. Levitä kaikki edellä mainitut piiras-

pohjan päälle + murusteltu sinihomejuusto. Vatkaa munat kevyesti, lisää neste (ei se punaviini, joka on lasissa [tai juotu jo?], vaan maito, creme tai kerma), suola, pippuri ja persilja (tmv.). Kaada seos vuokaan. Ripottele juustoraaste pinnalle. Paista 200 asteessa, alimmalla tasolla, n. 35 minuuttia 27 sekuntia. Nauti piiras tiheässä puskassa, hyvässä seurassa, hyvän juoman kera.

Puskahaastatteluja

(haastattelijoina Tarja Sipiläinen ja
Tuomas Saloranta)

Saloranta: Atorox-vastaava **Nadja Sokura**, kolme kiperää kysymystä ihan puskista!

Olet yksi niistä harvoista ihmisistä, jotka joka vuosi lukevat kaikki Suomessa julkaistut spekulatiiviset novellit. Kertoisitko lukijoillemme lyhyesti tästä suorituksesta: Millaisia tuntemuksia se herättää? Miten valmistaudut? Miten ylipäätään pysyt järjissäsi?

Sokura: Omituinen oletus, että olisin järjissäni! Jonkinasteinen järjettömyys lienee edellytyksenä sille, että tätä pääsee tekemään. Atorox-vastaavan toimen ohellahan opetan äidinkieltä yläkoulussa, mikä oli selkeä osoitus siitä, että voisin sopia tähän hommaan.

Pientä ahdistusta novellisuma toki aiheuttaa, ja nyt kun URS on kantanut oman kortensa kekoon ahdistuksen lisäämiseksi, niin urakka alkaa pikkuhiljaa vaikuttaa ylitsepääsemättömältä. Tästä selvitään kuitenkin syvähengitys-harjoituksilla ja toistelemalla mantraa ”se on laatukirjallisuutta” (tämä siis kaikkien, ei vain URS-novellien kohdalla).

Saloranta: Osaatko nimetä takavuosisilta jonkin Atorox-tuloksen, joka olisi tullut aivan puskasta?

Sokura: No se tulee aina ihan puskasta, ettei minun suosikkinovellini voita. Ihmiset äänestävät jotenkin tosi ou-

dosti. Tai ehkä vika onkin järjestelmässä? Hmm, tästä täytyykin puhua www-vastaavalle...

Saloranta: Lopuksi, koska kysymyksessä on Puska-lehti ja näin kesäisin lukijakuntamme viettää paljon aikaa erilaisissa pensaistoissa: mitä teosta tai teoksia suosittelet tämän kesän puskalukemiseksi?

Sokura: Puskassa sanomalehti voisi ehkä osoittautua käytännölliseksi, mutta sanomalehtien ilmaisu on ehkä turhan realistista Puskan lukijoille. Kaverini vinkkasi Aallon-tarkkailijan oppaasta, ja ehdin jo innostua, että se olisi oivaa lukemista monille scifisteille: voisi bongailla radioaaltoja, ääniaaltoja, valoaaltoja... Mutta se liittyikin sitten vain vesiaaltoihin, kauhea pettymys. Yritin googlaillakin aiheesta, jos ihmisillä olisi hyviä vinkkejä puskalukemistoksi, mutta google tarjosi vain p*skalukemista.

Koska ulkopuolisista lähteistä ei nyt näytä olevan apua, niin pakko keksiä jotain itse. Heittäydyn siis vakavaksi ja suosittelen juuri lukemaani Emmi Itärannan Teemestarin kirjaa, tunnelmallista ja lyyristä dystopiaa.

Saloranta: Kiitämme haastattelusta, ja hyvää kesää!

*Yllätin **Shimo Suntilan** Facebookissa umpikierosti kesken iltatoimien sanomalla: "Terve!" Eipä arvannut mies, että hetimiten alkaa paukkua kysymyksiä sarjatulella.*

Sipiläinen: Olet pitkän linjan fandom-aktiivi ja kirjoittamisen monitoimimies. Annapas pari ohjetta aloittelevalle Puska-toimittajalle.

Suntila: Varaudu aina tekemään ihan kaikki itse. Siten et pety, jos päädyt tekemään ihan kaiken itse. Bonuksena pääset hurjiin sfääreihin ihan sillä, että joku tarjoutuu auttamaan.

Toinen vinkki: Älä tee hommaa, joka vie enemmän energiaa kuin mitä antaa, pitkällä aikavälillä. Jokin duuni voi olla hyvinkin raskasta, mutta jos kiksit lopussa ovat stellaariset, duuni kannattaa. Toisaalta kevytkin rutiini voi syödä miestä. Sellaiset pitää nitistää määrätietoisesti.

Nämä kaksi vinkkiä pätevät toimittamisen lisäksi myös muuhun fandom-puuhasteluun ja yleiseen yhdistysaktivismiin, ellei jopa koko elämään.

Sipiläinen: Huh! Aloituksesta jo hetken luulin, että joudun myös vastaamaan itse näihin kysymyksiin. Kiitos hyvistä vinkeistä.

Miten puslista tulevan idean osaa laventaa sadaksi sanaksi?

Suntila: Kysymyshän seisoo päällään. Ideahan haluaa aina kasvaa paisuen ja sadan sanan kohdalla sitä pitää jonnuttaa, jottei se vallan leviä käsiin. Sitten sitä pitää karsia ja terävöittää ja leikata tarpeettomat rönsyt pois. Ja kun sekään ei vielä riitä, pitää kovasydämistä julmuutta osoittaen telottaa ne kultamurut, hienot sanakäänteet, jotka saivat lopulta elää vain vartin.

Sivumennen sanoen, ideat harvemmin tulevat puslistasta. Ne pikemminkin piilottelevat niissä. Monena iltana kellon lähestyessä puolta kaksitoista juoksen pusikoissa karjuen ja maanitellen, kunnes jokin pöllämystynyt idea jämähtää eteeni kuin peura täysperärekan lähestyessä. Sitten kaappaan sen mukaani ja tuskailen ja itken, kun se on kerras-

saan kelvotonta materiaalia ja muutenkin huono idea. Hetken annan sen paisua, hutkin sitä, nuijin sitä, tiivistän sen sataan sanaan ja lopulta postaan sen blogiin. Viimeinen vaihe pitää tehdä nopeasti, ennen kuin ehdin tajuta, millaista kuraa se oikein olikaan. Seuraavana aamuna, jos Zarquon suo, se ei enää tunnukaan kuralta. Mutta sitäkin aamua seuraa päivä, ilta ja uusi kello puoli kaksitoista. Aika painua puskiin.

Sipiläinen: Samansuuntaisia kokemuksia toimittajallakin. Mitä suosittelet luettavaksi puskipöydässä kesällä 2012?

Suntila: Monasti kirja tahi tarina on kiva, mutta kovin usein ei tajunta pääse räjähtämään. Onneksi joskus niin käy. Jos Hannu Rajaniemen Tähtivaeltaja-palkittu Kvanttivaras ei vielä ole tuttu, siihen kannattaa ehdottomasti tarttua. Aikakoneen omistajien kannattaa huomioida myös syksyllä ilmestyvä jatko Fraktaaliruhtinas. Itse ajattelin tutustua J. Pekka Mäkelän tuotantoon. Mieshän on kunniavieraana syyskuussa turkulaisessa scifi-tapahtumassa nimeltä Turconen. Heti kun saan Routasisarusten kakkoskirjan käsiini, siirrän kutakuinkin kaiken muun syrjään. Tiamatin värit kannattaa kaapata mukaansa heti, kun se on Finnconissa julkistettu, mutta tämän oletan olevan selviö jokaiselle Puskan lukijalle. Eihän happeakaan tarvitse kärkeä erikseen hengittää.

Sipiläinen: Kiitän oivallisista vastauksista ja toivotan aurinkoisia juhannuksia.

Suntila: Täytyypä tehdä keskikesän taikoja kirjallisen hoidollisuuden takaamiseksi.

Haastattelin kirjailija-toimittaja Miina Supista Facebookissa eräänä synkkänä ja myrskyisenä yönä (oikeasti oli 20.6. ilta, eikä pahemmin myrskynnytkään).

Sipiläinen: Sinulta ja Leinosen Annelta ilmestyi viime vuonna yhteiskirja, Rautasydän. Missä sijaitsevat ja millaisia ovat Kärmeslän parhaat puskat?

Supinen: Kärmeslän parhaat puskat sijaitsevat karatekoulu Mustan Lohikäärmeen takapihalla. Siellä hikinen ja lihaksikas Koikkis pussailee hehkeää Saria tälläkin hetkellä.

Sipiläinen: Ooh! Nyt alkoi käydä Saria kateeksi. Huhu kertoo, että luet novelleja ääneen. Millaisissa puskipöydissä suoritat äänenavauksen?

Supinen: Tiheissä. Niissä tulee hyvä blues-soundi ääneen.

Sipiläinen: Mitä tänä kesänä kannattaa lukea puskipöydästä?

Supinen: Bertnard Russelin Länsimaisen filosofian historiaa. Vaikka. Tai Mustanaamiota. No ei on mulla juuri luvussa. Ja siis joo, olen tulossa Finnconiin. Nähdään siellä! (Vastaus ennen haastattelua esitettyyn kysymykseen, tuleeko Finnconiin, jossa voisi antaa tekijänkappaleen – ja säästää postituskulut!)

Sipiläinen: Eikös Mustanaamiokin lymyile puskipöydästä aika ajoin – no, viidakossa nyt ainakin, siis sopivaa puskipöydätavaa. Kiitos vastauksista.

Supinen: Ei kestä!

Sipiläinen: Haluatko lukea haastattelun ennen painoon lähettämistä vai haluatko yllättyä?

Supinen: Tuleeko siihen jotain muutakin kuin tämä? Jos vain tämä niin eipä sitä kai tarvitse.

Sipiläinen: Ei, paitsi alkuun esittely – ja todennäköisesti kaikki tämä, siis joka sana suunnilleen Hauskaa Juhanusta!

Supinen: Samoin!

Saloranta: Tämän kesän debyyttinovellisti, ihastuttava **Laura Linnea Latvamäki**, kolme kiperää kysymystä ihan puskista!

Olet valinnut tyyilajiksesi yliluonnollisen romanssin. Miksi juuri se, eikä jotain kirjallisesti kunnianhimoisempaa?

Laura Linnea: Ihan hassu kysymys! Totta kai mä kirjoitan romantiikkaa, rakkaushan on kaikkein tärkein asia maailmassa. Mistä muusta mun muka pitäisi kirjoittaa, jostain eurokriisistä vai? Tylsää!

Saloranta: Mitä suosittelisit luettavaksi puskassa kesällä 2012?

Laura Linnea: No siis tietysti tätä meidän uutta Ursula-lehteä, siinä on mun novellini Hunajainen kuu ja se on muutenkin aivan ihana lehti! Sitä voi lukea puskassa vaikka oman rakkaan kanssa sylikkään.

Saloranta: Mitenkäs on oman puskasi laita? Ruokkoamaton pöheikkö, trimmattu puutarha vai kynitty sänkipelto?

Laura Linnea: Tsihihi, siis voi kauhee näitä kysymyksiä! Kanervan Ike muuten kysyi multa tekstarilla tota ihan samaa, ja voin kertoa sullekin että kyllä, olen pitänyt puutarhani kunnossa!

Saloranta: Viimeinen kysymys onkin vähän rohkeampi. Uskallatko lähteä kanssani puskaan?

Laura Linnea: Hui kamala! Tää tuli nyt tosi äkkiä ...mut, hihi, kai mä voisin lähteä!

Saloranta: Kiitos, Laura Linnea, ja kiitos lukijat! Palaamme taas talvella Kinoksen merkeissä.

Laura Linnea: Hei siis oikeesti, ei kai me olla siellä pus-kassa talveen asti? Sullahan piti olla hotellihuone.

Lisää puskalukemista löytyy osoitteesta URS.FI

Tutustu myös kirjallisuuden uuteen kummaan lintuun osoitteessa
OSUUSKUMMA.FI

Ja jos menet puskaan, muista varoa vanhoja mummoja ja heikkoja jäitä!

Äläkä missään tapauksessa usko namusetää. Namusetä narraa.

Tässä ei oikeasti lue yhtään mitään kiinnostavaa, mutta kaipa tämänkin joku zoomaa esin.